ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οἱ Γάλλοι καὶ τὰ ἑλληνικὰ ἐπώνυμα. Πῶς ἔλυσαν τὸ ζήτημα. Τὸ ψαλίδισμα τοῦ ἐνόματος τοῦ Παπαμιχαλοπούλου. Πῶς ἀνεδείχθη ὁ Βερναρδάκης. Μικρὸς τὸ δέμας, ἀλλὰ πολυδιαβασμένος καὶ τετραπέρατος. Ὁ καλλιτέχνης κ. Θωμόπουλος γιὰ τὶς προλήψεις. Ἡ ἡρωϊκὴ δρᾶσις ἑνὸς δημοσιογράφου. Ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ζητᾶει...ξυρισμένους μαγείρους! Μουστακολογία. Ὅπου οἱ μάγειροι ἐξεγείρονται, κλπ.

Οἱ Γάλλοι, καὶ ὅλοι οἱ ξένοι, καθὼς εἶνε γνωστό, δυσκολεύονται πολὺ νὰ προφέρουν τὰ μακρὰ ἑλληνικὰ ἐπίθετα, καὶ ἰδίως τὰ λήγοντα εἰς «οπουλος», «πόπουλος» κλπ. Γιὰ τοῦτο τὸ «Φιγιαρό», ὁπότε ἀνέφερε τὸ μακαρίτη Ἕλληνα πολιτικὸ καὶ ἄλλοτε ὑπουργὸ κλπ. Παπαμιχαλόπουλον, ἔγραφε ὡς ἑξῆς :

«Ὁ κ. Παπαμιχαλοετσετερά».

Δηλαδή :

«Ὁ κ.Παπαμιχαλὸ καιταλοιπα»!

* * *

Ὁ μακαρίτης Δημ. Βερναρδάκης ἦταν ἕνα φτωχόπαιδο, ἀπὸ ἕνα χωριουδάκι, τὴν Ἅγια Μαρίνα τῆς Μυτιλήνης. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατέρας του δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σπουδάσῃ, τὸν ἔβαλε ὑποταχτικὸ στὸ Δεσπότη τῆς Μυτιλήνης.

Ἡ φιλομάθεια τοῦ νεαροῦ Βερναρδάκη ἦτανε τόση, ὥστε ὅταν τελείωνε τὶς δουλειές του καθόταν καὶ διάβαζε βιβλία σοβαρά, ἰδίως ἀρχαίους συγγραφεῖς.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ καθόταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Δεσποτικὸ καὶ διάβαζε ἕνα βιβλίο, ἔτυχε νὰ ἔρχεται γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Δεσπότη ἕνας σοφὸς κληρικὸς καὶ καθηγητής, ποὺ περνοῦσε κατὰ τύχην τότε ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη, ὁ Γρηγόριος Καλαγάνης. Ἅμα ὁ Καλαγάνης εἶδε τὸν μικρὸ Βερναρδάκη νὰ μελετᾶ ἕνα ὀγκώδες βιβλίο, στάθηκε περίεργος καὶ τὸν ρώτησε τί διαβάζει.

—Μιὰ φυλλάδα, εἶπε ὁ Βερναρδάκης.

—Τί φυλλάδα εἶνε αὐτή ;

—Ὁ Λουκιανός.

Ὁ Καλαγάνης ξαφνιάστηκε. Ἔσκυψε, πῆρε τὸ βιβλίο ἀπὸ τὸ μικρὸ καὶ εἶδε μὲ ἔκπληξί του ὅτι ἦταν πράγματι ὁ Λουκιανός, καὶ μάλιστα στὸ πρωτότυπο.

—Καὶ τὸ καταλαβαίνεις αὐτὸ τὸ βιβλίο ; ρώτησε τὸν Βερναρδάκη.

—Κάτι καταλαβαίνω, δέσποτα.

Ὁ Καλαγάνης ἄνοιξε σὲ διάφορες σελίδες τὸ βιβλίο, βρῆκε ἕνα μέρος δύσκολο καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ Βερναρδάκη νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ. Ὁ Βερναρδάκης τὸ διάβασε χωρὶς νὰ σκοντάψῃ καὶ τὸ ἐξήγησε χωρὶς νὰ κάνῃ λάθος. Ὁ Καλαγάνης ἐθαύμασε. Τοῦ ἔδωσε καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο μέρος, νὰ διαβάσῃ, καὶ στὸ τέλος τὸν ρώτησε γιὰ τὸν Λουκιανὸ καὶ γιὰ διάφορα σχετικὰ ζητήματα καὶ ὁ Βερναρδάκης ἀπαντοῦσε μὲ εὐστοχία καὶ εὐκολία μεγάλη.

—Καὶ τί κάνεις ἐδῶ ; τὸν ρώτησε στὸ τέλος ὁ Καλαγάνης.

—Εἶμαι τοῦ Δεσπότη ὑποταχτικός, ἀπάντησε ὁ Βερναρδάκης.

Κατάπληκτος ἀπὸ τὴν εὐφυΐα καὶ πολυμάθεια τοῦ μικροῦ, ὁ Καλαγάνης εἶπε στὸ Δεσπότη, ὅταν μπῆκε μέσα :

—Ἐδῶ, Δεσπότη μου, ἔχεις ἕνα θησαυρὸ ποὺ χάνεται ἀδίκως.

—Ποιόν ;

—Τὸν Βερναρδάκη.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τί συνέβη πρὸ ὀλίγου.

—Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Δεσπότης. Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε φωνόμενο. Γι' αὐτὸ τὸ ἔχω ἐδῶ, γιὰ νὰ τὸ ὑποστηρίξω.

—Αὐτὸς ὁ μικρὸς δὲν πρέπει νὰ κάθεται ἐδῶ, εἶπε ὁ Καλαγάνης. Πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ νὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα. Αὐτὸς εἶνε προσωρισμένος νὰ πάῃ μπροστά. Καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ τὸν στείλουμε στὴν πρωτεύουσα. Πρῶτος ἐγὼ δίνω τὴ συνδρομή μου.

Καὶ ἔβαλε ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ Δεσπότη δυὸ μετζίτια.

Ἔβαλε ἄλλα τόσα καὶ ὁ Δεσπότης, συνέδραμαν καὶ μερικοὶ ἄλλοι κληρικοί, καὶ ἔτσι σὲ ἡλικία 15 χρόνων ὁ Βερναρδάκης ἔφυγε, στὸ 1847, γιὰ τὴν Ἀθήνα, ὅπου τὸν περίμενε ἡ δόξα καὶ τὸ μέλλον τὸ λαμπρόν, ποὺ δόξασε καὶ αὐτὸν καὶ φώτισε καὶ τὴν Ἑλλάδα...

* * *

Μιὰ μέρα, σὲ κάποιο φιλολογικὸ κύκλο, γινότανε κουβέντα γιὰ τὶς προλήψεις καὶ τὶς δυσειδαιμονίες καὶ καθένας ἔλεγε τὴ γνώμη του.

Ὁ γνωστὸς γλύπτης κ. Θωμᾶς Θωμόπουλος εἶπε τότε γιὰ τὴν τύχη τὸ ἑξῆς :

—Ἂν ὑπάρχει τύχη ἢ ὄχι, πολὺ καλὰ τὸ λέει αὐτὸ ἕνα γνωμικὸ τοῦ λαοῦ. Καὶ τὸ γνωμικὸ αὐτὸ τὸ διετήρησα καὶ τὸ ἔχω ὡς σύμβολο σὲ ὅλη τὴ ζωή μου..

—Ποιό εἶνε τὸ γνωμικὸ αὐτό ; τὸν ρώτησαν οἱ ἄλλοι.

—Τό :

Ὅ,τι παθαίνει τὸ κορμὶ
τὰ φταίει τὸ κεφάλι...

Ἀπάντησε ὁ κ. Θωμόπουλος, καὶ εἶχε ἀσφαλῶς μεγάλο δίκηο.

* * *

Ποιὸς δὲν γνωρίζει τὸν κ. Ζούλα, τὸν ἀκάματο καὶ εὐθαρσῆ ἐκδότη τοῦ «Παραρτήματος» ;

Τὸ «Παράρτημα» τοῦ κ. Ζούλα ἐκδίδεται ὅπως... τὰ θέλει ὁ ἐκδότης του... Εἶνε ἄλλοτε καθημερινό, ἄλλοτε μηνιαῖο καὶ ἄλλοτε...ἐτήσιο !...

Ὁ κ. Ζούλας τὴ δημοσιογραφική του σημερινὴ ὑπόστασι τὴν ὀφείλει σ' ἕναν ἀτυχῆ ἔρωτα, ὁ ὁποῖος τὸν κατέλαβε πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν. Ὁ κ. Ζούλας τότε ἦταν τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, ἀπὸ τοὺς καλούς. Ἀγάπησε ὅμως μιὰ Ἀτθίδα, νεαρὰν καὶ ὡραίαν, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε καὶ ἕνας ἀξιωματικός. Τὸ πάθος δὲ καὶ τῶν δυὸ ἀντεραστῶν ἦταν τόσο μεγάλο, ποὺ ὁσάκις συνηντῶντο...ἐδέροντο, ἢ μᾶλλον ἔτρεχε ὁ ἕνας νὰ συναντήσῃ τὸν ἄλλον, διὰ νὰ...δαροῦν !... Τοῦτο εἶχε ὡς συνέπειαν νὰ χάσῃ ὁ κ. Ζούλας τὴν θέσιν του καὶ νὰ ἐπιδοθῇ στὴ δημοσιογραφία. Κι' ἀπὸ τότε βγάζει τὸ «Παράρτημα». Τὸ «Παράρτημα» αὐτὸ στὶς παραμονὲς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἐτάραξε ἕνα βράδυ τὰς Ἀθήνας, μὲ μιὰ φανταστικὴ εἴδησι ποὺ ἐκυκλοφόρησε, ὅτι «ἐξεράγη ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος» !..

Τοῦτο ἔγινε αἰτία νὰ συλληφθῇ ὁ κ. Ζούλας τὴ βραδυνὰ ἐκείνη καὶ νὰ ὁδηγηθῇ στὸ τμῆμα. Σὲ λίγες μέρες ὅμως ὁ πόλεμος ἐξεράγη πράγματι. Καὶ τότε ὁ κ. Ζούλας ἔβγαλε καὶ πάλιν τὸ «Παράρτημα», γράφων ἐπάνω - ἐπάνω, μὲ μεγάλα γράμματα :

«Ὡς ἡμεῖς πρῶτοι ἀνεγράψαμεν, ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ἤρχισεν ἀπὸ.....χθές» !..

* * *

Πρὸ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου, ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἔδιδε μεγάλη ἀμοιβὴ γιὰ νὰ βρῇ γιὰ τὸ μέγαρό του δυὸ Ἕλληνας μαγείρους....ξυρισμένους ! Ἀλλά, ὅσο καὶ ἂν ἐζήτησε, κανεὶς Ἕλλην μάγειρος δὲν εὑρέθη....ξυρισμένος, καὶ ὄχι μοναχὰ αὐτό, ἀλλὰ καὶ παρ' ὅλο τὴν βασιλικὴν πρόγιατι ἀμοιβήν, κανεὶς δὲν ἐδέχετο νὰ ξυρίσῃ τὰ μουστάκια του. Τότε ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἐσκέφθη νὰ λύσῃ ὡς ἑξῆς τὸ ζήτημα : Νὰ εὕρῃ μάγειρο....σπανό ! Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀπέτυχε, γιατί οὔτε καὶ σπανὸς μάγειρος ὑπῆρχε τότε στὴν Ἀθήνα. Τότε ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἐξεφράσθη δημοσίᾳ διὰ τὴν ἀγρίαν μυστακοφοβίαν καὶ τὴν μὴ ἀρμόζουσαν μυστακοφιλίαν τῶν μαγείρων τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γραφοῦν ἄρθρα ἐπὶ ἄρθρων στὶς ἐφημερίδες καὶ χρονογράφημα ἐπὶ χρονογραφημάτων. Ὁ Σύλλογος ὅμως τῶν Ἑλλήνων μαγείρων, μόλις ἔμαθε τὰς ἀνοσιουργὸς φράσεις τοῦ πρίγκηπος, προέβη κι' αὐτὸς σὲ...ἀνθύπατη : **«Ἀφοῦ**, εἶπε, **εἶνε ἄγριον πρᾶγμα ἡ ἐμφάνισις ἀνθρώπων μὲ μουστάκια, καὶ ἰδίως μαγείρων, τότε γιατί δὲν....κόβει καὶ ὁ πρίγκηψ τὰ ἰδικά του ;»** Κι' ἔτσι τὸ ζήτημα ἔμεινε ἄλυτο κι' ὁ πρίγκηψ χωρὶς μαγείρους ξυρισμένους !...

μὲ καθαρὰ ροῦχα κι' ἀφηνόταν ἐλεύθερη στὸν ὥμορφο κῆπο τῆς φυλακῆς. Ὅλοι τους ἦσαν δασκαλεμένοι νὰ λένε ὅτι ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ ζωή τους. Ἡ παραμικρὴ διαμαρτυρία ἐτιμωρεῖτο μὲ μιᾶς ἑβδομάδος φυλάκισι στὰ τρομαχτικὰ κελλιὰ τῶν βαρυποινιτῶν. Κανεὶς λοιπὸν δὲν τολμοῦσε νὰ πῇ στοὺς ἐπισκέπτες τὴν ἀλήθεια....

»Στὶς φυλακὲς τοῦ Σὶνγκ - Σὶνγκ δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω ὅτι ὑπάρχουν δυὸ εἴδῶν κατάδικοι. Οἱ προνομιοῦχοι κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ πληρώνουν μὲ τὴ ζωή τους τὴν ἀτυχία νὰ μὴν ἔχουν λεφτά. Οἱ πρῶτοι ἀπολαμβάνουν κάθε ἐλευθερία, ἔστω κι' ἂν εἶνε οἱ πιὸ διάσημοι γκάγκστερς. Ἔχουν ὅλες τὶς ἀναπαύσεις : Μένουν σὲ καθαρὰ κι' ἠλεκτροφώτιστα κελλιὰ σὰν τὸ δικό μου, ἔχουν ἀκουστικὰ γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὸ ραδιόφωνο κι' εἶνε ταχτικοὶ θαμῶνες τοῦ θεάτρου τῶν κατέργων καὶ τοῦ κινηματογράφου. Αὐτὴ βέβαια τὴ σχετικὴ ἐλευθερία τους τὴν πληρώνουν μὲ ἀρκετὲς χιλιάδες δολλάρια. Οἱ ἄλλοι, ποὺ δὲν ἔχουν νὰ ἐξαγοράσουν τοὺς δεσμοφύλακες, εἶνε τὰ θύματά τους καὶ κυττάζουν νὰ τοὺς ξεμπερδέψουν μιὰ ὥρ' ἀρχίτερα. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε δὲν τοὺς ἀφήνουν ποτὲ νὰ δοῦν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τοὺς ἔχουν θάψει ζωντανοὺς πολλὰ μέτρα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, μέσα σὲ σκοτεινὰ κελλιὰ γεμᾶτα ὑγρασία. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ κατάστασι τῶν φυλακῶν τοῦ Σὶνγκ - Σὶνγκ. Στὸν ἕνα χρόνο ποὺ ἔμεινα κλεισμένος ἐκεῖ μέσα, εἶδα φριχτὰ κι' ἀνατριχιαστικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς διηγηθῶ σὲ σειρὰ ἄρθρων. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μετενόησα ποὺ θυσίασα ἕνα χρόνο ἐλευθερίας, γιὰ νὰ γνωρίσω τὴν ἀληθινὴ ζωὴ τῶν Ἀμερικανῶν καταδίκων».

Καὶ πράγματι, ἡ ἀποκαλύψεις τοῦ δημοσιογράφου Τζόῖς Σάρτον ἦσαν τόσο συνταραχτικές, ὥστε ἀναγκάσθηκε ἡ δικαιοσύνη ν' ἀπαγορεύσῃ τὴ δημοσίευσί τους, γιατί εἶχε ἀναστατωθῆ ὁλόκληρη ἡ Ἀμερική.